

CARTA DOMINICAL

18 DE FEBRER DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA

Quaresma, camí de reconciliació (2) Reconciliats amb la pròpia vocació

La reconciliació amb un mateix és un primer pas, fonamental i necessari. Ningú no podrà viure altres “reconciliacions” si no ha aconseguit acceptar-se, reconciliar-se amb si mateix. És a dir, acollir-se a si mateix tal com un és, amb les pròpies limitacions físiques, mentals, fins i tot morals (els propis pecats, males inclinacions, vicis, etc.).

Això no significa que puguem i haguem de perdonar-nos a nosaltres mateixos o que estiguem satisfets amb el que som o que ens considerem perfectes. Tot el contrari. El que volem dir és que siguem capaços de veure'ns tal com Déu ens veu.

Com diem, allà en el desert, on no hi ha possible dissimulació ni engany, Déu ens veu i li podem dir que ens presti la llum de la seva mirada: “Senyor, has penetrat els meus secrets i em coneixes” (Sl 138[139],1). “Deixa veure al teu servent la claror de la teva mirada, salva'm per l'amor que em tens” (Sl 30[31],17). Aquesta mirada de Déu és clarivident, però, a diferència de la nostra, que desvia els ulls davant les nostres misèries, està sostinguda pel seu amor. Segons la Carta als Hebreus, Crist no s'avergonyeix d'anomenar-nos germans (He 2,11).

Si Ell no ens menysprea, si Ell, que ens coneix tal com som, no ens rebutja, com ens menysprearem nosaltres mateixos?

Però aquesta mirada d'acceptació no ens pot deixar indiferents. Perquè la mà que Déu ens estén amb amor també ens posa en moviment. Ell ens rep tal com som, i alhora, amb el mateix amor, ens crida a ser.

Tal com veiem en la creació, també en ple camí, la seva vocació ens “fa ser més”, ens constitueix com a persones. Sabem que som el que avui som, però també “som el somni, el projecte, la il·lusió”, que Déu té sobre cadascú. Aquest somni de Déu sobre mi, que la teologia denominava “predestinació”, forma part del

meu ésser. Soc fill de Déu i alhora estic cridat a ser-ho. És la meva vocació fonamental.

Jesús, com a home, Fill de Déu cridat a ser Messies Salvador, situat en el desert, ens va mostrar que el que era, això mateix que era per naturalesa, constituïa la seva vocació i la seva missió en la terra. Ens va ensenyar que davant Déu el nostre ésser assenyala sempre la nostra tasca.

Ara, avui mateix, som cridats a redescobrir aquesta veritat fonamental. Perquè moltes vegades no avancem, estem disgustats amb nosaltres mateixos, víctimes de múltiples complexos, perquè no acceptem ni el nostre ésser, ni la vocació a la qual estem cridats, sobretot quan albirem que aquest ésser i aquesta vocació comporta una tasca, la tasca de la nostra vida.

Ningú no podrà dir que “ja estic bé com estic” o que “si soc així és perquè Déu així m'ha fet”, o que “tota la vida lluitant i no he obtingut grans resultats, i ara toca descansar...”. El nostre Déu continua assenyalant-nos un destí, constantment ens crida, mentre vivim a la terra. Sempre, encara que siguem una persona adulta, fins i tot un jubilat, que ja ha exercit durant anys la seva professió, encara que hagi exercit de “mare, pare, àvia o avi i avui no tingui cap obligació”, la veu de Déu continua indicant-nos una vocació.

Ara bé, si recordem aquestes veritats en ple camí quaresmal, és perquè aquesta persistent vocació demana reconciliar-nos-hi, assumir-la, estimar-la, com a efecte de la nostra conversió sincera a Déu que crida i mereix tota la nostra confiança. En farà un cor lliure, cultivat en l'exercici constant del despreniment, i un cor capaç d'entregar-se totalment per amor.

És el camí de la Quaresma.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat